

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Rozwiązanie stosunku pracy, o którym poinformowano ustnie i bez podania przyczyny narusza art. 25 regulaminu pracowniczego, który stanowi, że „Każdą decyzją indywidualną, która jest podejmowana na podstawie przepisów niniejszego regulaminu pracowniczego, jest niezwłocznie przekazywana na piśmie zainteresowanemu urzędnikowi. Jakakolwiek decyzja powodująca negatywne skutki dla urzędnika powinna zawierać uzasadnienie.[...]”. Pisemne powiadomienie pracownika gwarantuje, że ten ostatni ma świadomość decyzji dotyczących jego stosunku pracy.
2. Akt przedłużenia umowy w sprawie okresu próbnego po pierwsze, narusza art. 84 regulaminu pracowniczego – WZIP, bowiem w art. 84 ust. 3 jest przewidziane, że okres próbny zostaje przedłużony w wyjątkowych przypadkach „[...] zgodnie z ust. 1[...]”, które jest konkretnym odesłaniem nieuzasadniającym przedłużenia na czas nieokreślony lub niepewny; po drugie, narusza art. 84 ust. 2 WZIP, który przewiduje, że stosunek pracy na okres próbny może zostać rozwiązany w dowolnym czasie przed upływem okresu próbnego, pozostawiając osiem dni na sformułowanie uwag dotyczących wniosku o zwolnienie z pracy, a w każdym razie „[...] z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia [...]”.
3. Sprawozdanie z dochodzenia administracyjnego jest niezgodne z prawem, ponieważ opiera się na e-mailu wysłanym przez pracownika, którego treść – jak przyznaje strona przeciwna – została zmieniona i ponieważ wyraża jedynie subiektywne wątpliwości co do prawdziwości dokumentów złożonych przez pracownika bez zlecenia dokonania oceny technicznej.
4. Decyzja pracodawcy z dnia 22 grudnia 2016 r. jest w sposób oczywisty nieważna, ponieważ ma na celu zakończenie stosunku pracy, który już nie istniał, gdyż został rozwiązany wskutek ustnego zwolnienia z pracy. Ponadto: A) rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem z powodu niepomyślnego ukończenia okresu próbnego jest niezgodne z prawem, ponieważ od dnia 1 listopada 2016 r. nie było już okresu próbnego; B) niezgodny z prawem charakter zarzutów zawartych w sprawozdaniu z dochodzenia administracyjnego, dokonanych na podstawie oceny niepomyślnego ukończenia okresu próbnego powoduje, że rozpatrywany akt zwolnienia z pracy jest całkowicie i absolutnie arbitralny i niezgodny z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Iccrea Banca/Komisja i SRB

(Sprawa T-494/17)

(2017/C 318/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: P. Messina, F. Isgro i A. Dentoni Litta, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2016/06 z dnia 15 kwietnia 2016 r., jak również wszystkich późniejszych decyzji tego organu, na podstawie których Banca d'Italia przyjął następujące decyzje: nr 1547337/16 z dnia 29 grudnia 2016 r.; nr 0333162/17 z dnia 14 marca 2017 r.; nr 0334520/17 z dnia 14 marca 2017 r.; nr 1249264/15 z dnia 24 listopada 2015 r.; nr 1262091/15 z dnia 26 listopada 2015 r.;
- naprawienie szkody wyrządzonej Iccrea Banca przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji podczas wykonywania jej funkcji ustalania składek należnych od skarżącej i polegającej na wyższych wydatkach poniesionych przez Iccrea Banca;
- pomocniczo, na wypadek nieuwzględnienia powyższych żądań, stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 1 lit. a) i f) [rozporządzenia 2015/63] (lub ewentualnie całego rozporządzenia) z powodu sprzeczności z podstawowymi zasadami równości, niedyskryminacji i proporcjonalności;
- w każdym wypadku, obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2016/06 z dnia 15 kwietnia 2016 r., jak również wszystkich późniejszych decyzji tego organu, na podstawie których Banca d'Italia przyjął decyzje wzywające do wniesienia składek na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku przekazania decyzji, naruszenia zasady przejrzystości, naruszenia i błędnego zastosowania art. 15 TFUE, a także naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań.
 - Skarżąca podnosi w tym zakresie, że nigdy nie umożliwiono jej zapoznania się z decyzjami Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ani zrozumienia czysto materialnej roli Banca d'Italia przy wykonaniu tych decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący braku należytego badania, błędnej oceny sytuacji faktycznej, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.
 - Skarżąca podnosi, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji błędnie zastosowała art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63⁽¹⁾ przy określaniu liczenia składek należnych od skarżącej, ponieważ nie uwzględniła zastosowania zobowiązań wewnątrzgrupowych.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku należytego badania, błędnej oceny sytuacji faktycznej, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.
 - Skarżąca podnosi, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji błędnie zastosowała art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, co doprowadziło do sytuacji podwójnego liczenia.
4. Zarzut czwarty dotyczący bezprawnego zachowania organu Unii, a także żądania dotyczącego odpowiedzialności pozaumownej na mocy art. 268 TFUE.
 - Skarżąca podnosi, że zachowanie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji spełnia wszelkie przesłanki niniejszej skargi wymagane na podstawie utrwalonego orzecznictwa europejskiego, to znaczy bezprawność działania zarzucana instytucjom, faktyczne istnienie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a podnoszoną szkodą.
5. Zarzut piąty, pomocniczy i incydentalny, dotyczący naruszenia zasady skuteczności, równoważności i równego traktowania, skutkującego brakiem stosowania rozporządzenia 2015/63.
 - Skarżąca podnosi, że ewentualna sprzeczność pomiędzy powyższym rozporządzeniem a sytuacją skarżącej naruszyłaby zasady wskazane powyżej, ponieważ z jednej strony składki podmiotów, które znajdują się w takiej samej sytuacji faktycznej jak Iccrea, podlegałyby zmniejszeniu, co skutkowałoby bezprawnym pogorszeniem sytuacji skarżącej, a w konsekwencji analogiczne sytuacje byłyby traktowane w sposób odmienny.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 15 TFUE, braku możliwości zapoznania się przez skarżącą z decyzjami Rady, a także wniosku o udostępnienie tych decyzji.
 - Skarżąca podnosi, że nie miała jeszcze możliwości zapoznać się z decyzjami dotyczącymi lat 2015, 2016 i 2017 odnoszącymi się do jej sytuacji, które to zachowanie jawnie narusza art. 15 TFUE oraz prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, niezależnie od ich formy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz. U. 2015, L 11, s. 44).